

Bódai-Soós Judit:

A medve új bundája

avagy vannak-e még tündérek?

Medve Mirkó hasát egy szemtelen, kósza napsugár csiklandozta, ami a barlang falának egy apró repedésén lopta be magát. Télen sosem járt olyan magasan a Nap az égen, hogy sugaraival beférkőzhessen ezen a résen, ez az első kis pimasz sugárka tehát a tavasz közeledtét jelezte.

A mackó nagyot nyújtózott, s érezte, hogy ideje felkelni hosszú téli álmából. A nyújtózásból aztán fázósan rándult össze, és rémülten tapogatta tagjait. Csupasz volt. Szép, barna, bársonyos bundája eltűnt. Amíg ő békésen szunyókált, valaki ellopta azt az utolsó szőrszálig.

Mirkó ijedten pattant talpra, és töviről hegyire átkutatta a barlangot, de a bundát sehol sem lelte.

Nem tudott mit tenni, hát csupaszon mászott ki a szabadba. Medvetársai először föl se ismerték, majdnem rátámadtak, mert betolakodónak vélték, aztán meg csak nevettek rajta. Mirkó szegyenében elszaladt, és egy távoli fa tövéhez kucorodva sírdogált.

Annyira elmerült bánatában, hogy észre sem vette, amikor letelepedett mellé egy kislány. A lányka megsimogatta a pityergő mackó fejét, és kedves, vigasztaló hangon megkérdezte tőle, hogy miért sír. Mirkó először nagyon megijedt, elhúzódott a kislánytól, aztán eszébe jutott, hogy valójában a lánykának kellene félnie tőle, hiszen ő egy erős, nagy medve, a mancsának egyetlen legyintésével összehörhetné ezt az apró embercsemétét. No, ettől aztán még inkább sírni támadt kedve. Úgy tűnt, hogy a bundájával együtt minden medvesége odalett.

A lányka azonban egy cseppet sem félt, és addig-addig simogatta, vigasztalta a mackót, amíg az hüppögve, szipogva végül megosztotta vele a bánatát.

– Ó, emiatt igazán nem érdemes keseregni – mondta a csitri. – Keresünk egy tündért, és megkérjük, hogy varázsoljon neked új bundát.

Medve Mirkó sírástól piros szemei egyszeriben elkerekedtek.

– Mi az a tündér? – kérdezte csodálkozva.

Több se kellett a cserfes kisleánynak, azonnal mesélni kezdett a tündérekéről. Nagyon szerette a tündérmeséket, és erősen hitt benne, hogy azok valóságosak. A mackó eddig még sosem hallott róluk, de a kislány olyan meggyőző alaposággal írta le őket számára, hogy egy percig sem kételkedett a létükben.

Rögvest el is indultak tündért keresni. Átkutatták az egész erdőt, hátha találnak erdei tündéreket. Végignéztek, megkocogtattak minden fát, hogy előcsalogassák belőlük a fatündéreket, a virágok szirmai között kutattak apró tündérek után, de hiába. Aztán egy tóhoz értek, és abban a reményben, hogy találkozhatnak egy vízitündérrel, vagy legalábbis egy sellővel, még a vízbe is belegázoltak, mégsem jártak sikerrel.

Időközben beesteledett, és mindketten alaposan elfáradtak. A kislány szeretett volna hazamenni, de fogalma se volt róla, hogy merre induljon. Már rég eltévedt.

– Feküdjünk le aludni! – javasolta a mackónak. – Ha mindketten nagyon akarjuk, akkor álmunkban biztosan megjelenik a tündérkeresztanyánk, és engem hazaröpít, neked pedig új bundát varázsol.

Ennél okosabb gondolata Mirkónak sem akadt, így aztán kerestek az erdő szélén egy kis védett zugot, ahová bepackolhatták magukat, és egymást átölelve hamarosan elaludtak.

Közben a kislányt már égen-földön keresték szülei, és nagyon aggódtak miatta. Édesapja néhány barátjával együtt bejárta az egész környéket, édesanyja pedig otthon várta, hátha hazatalál magától az elkószált csöppség.

Éjszaka fáklyákkal világították meg az utat maguk előtt a keresők, de csak hajnalban sikerült rábukkanniuk a békésen szunyókáló gyermekre és a csupasz medvére.

A kislány olyan szorosan kapaszkodott a mackó nyakába, hogy nem tudták őket szétválasztani, de mindketten olyan mélyen aludtak, hogy felébreszteni sem volt szívük őket, ezért úgy, ahogy voltak, összeölelkezve vitték haza a különös párost.

Amikor végre felébredtek, a kislány édesanyja mosolygott rájuk. A kicsi rögtön anyukája nyakába ugrott, és meglepetten kiáltott fel:

– Itthon vagyok, pedig nem is jött álmomban a tündér!

Reggeli közben aztán elmesélte szüleinek előző napi kalandjait, és szomorúan mondta, hogy nem sikerült Mirkónak bundát szerezni. Erre aztán a lányka édesanyjának megesett a szíve a csupasz medvén, s mivel varrónő volt, nem nézte tétlenül a dolgot, munkához látott, és estére már el is készült Medve Mirkó új bundája. Finom, puha, szőrös anyaga volt, csak a bal térdére került egy piros

pöttyös kerek foltocska, mert a nagy medvebundához egy egészen csöppet kevésnek bizonyult a ládafiában lelt barna anyag.

– Nahát! Te egy igazi tündér vagy! – ölelte át boldogan édesanyját a lányka. – Valóra váltottad a kívánságunkat, pedig én már majdnem azt hittem, hogy nincsenek is tündérek.

